

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/71/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113221210
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3113221210.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843 proti žalovanej C. P., nar. XX.XX.XXXX, štátnej občanke A. republiky, trvale bytom E. E., do XX.XX.XXXX za účastivedľajšieho účastníka na strane žalovanej Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Námestie legionárov 5, IČO: 42 176 778 o zaplatenie 1.331,78 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 20C/407/2013-201 zo dňa 22. novembra 2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. o zamietnutí zvyšku žaloby žalobcu a vo výroku IV. o nároku na náhradu trov konania Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS potvrdzuje.

Žalovanej a Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 0,24 eur zastavil / výrok I./, vo zvyšku žalobu zamietol /výrok II./, žalovanej náhradu trov konania nepriznal /výrok III./ a rozhodol, že Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % /výrok IV./. Na odôvodnenie tohto rozhodnutia súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovanej zaplatenia 1.331,78 eur, vyčísleného úroku z omeškania vo výške 99,09 eur a úroku z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1 331,78 eur od 05.11.2012 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy, ktorú uzavreli dňa 14.07.2008 žalovaná so Slovenskou sporiteľňou, a.s. (ďalej aj "SLSP"), poskytla Slovenská sporiteľňa, a.s. žalovanej peňažné prostriedky. Žalovaná porušila svoje povinnosti podľa zmluvy, pretože v stanovených termínoch neplnila splátky. Pôvodný veriteľ pohľadávku zo zmluvy voči žalovanej postúpil žalobcovi na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.09.2012. Písomným podaním zo dňa 11.8.2014 zoberal žalobca späť svoju žalobu v časti vyčíslených úrokov z omeškania, a to vo výške 0,24 eur. Súd vykonal dokazovanie, z ktorého zistil, že žalovaná ako dlžníka uzavrela dňa 14.07.2008 so Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako veriteľom zmluvu o splátkovom úvere č. 0274778514, na základe ktorej sa Slovenská sporiteľňa, a.s. zaviazala poskytnúť dlžníkovi úver vo výške 50.000,- Sk (1.659,70 eur), a dlžník sa zaviazal úver vrátiť veriteľovi s úrokmi pri úrokovej sadzbe vo výške 11,75 % ročne v pravidelných mesačných splátkach po 1.180,- Sk/39,17 eur, zročných vždy do 20. dňa v mesiaci, pričom prvá splátka bola zročná dňa 20.08.2008, posledná splátka bola zročná dňa 20.06.2013. Ročná percentuálna miera nákladov je uvedená vo výške 17,32 % a priemerná hodnota RPMN je 35,36 %. V zmluve je žalovaná označená jej menom, priezviskom, rodným číslom, číslom občianskeho preukazu a adresou trvalého

pobytu. Podľa čl. II bod 4. zmluvy sa všetky právne vzťahy výslovne neupravené v úverovej zmluve budú riadiť príslušnými ustanoveniami úverových podmienok okrem čl. 7.4 b), VOP okrem článku 7, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi, a to v tomto poradí. Žalobca predložil súdu výzvu vyhotovenú SLSP, a.s. dňa 27.05.2009, v ktorej banka vyzýva žalovanú, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy uhradila banke omeškané splátky ku dňu 30.04.2009 vo výške 158,28 eur titulom úverovej zmluvy č. 274778514. Dňa 27.09.2012 uzavrela spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s. ako postupca so žalobcom ako postupníkom zmluvu o postúpení pohľadávok. V Prílohe č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok je ako predmet postúpenia uvedená aj pohľadávka voči žalovanej, ktorá vznikla zo zmluvy č. 274778514 v celkovej výške 3.041,33 eur. Postúpenie pohľadávky oznámil pôvodný veriteľ žalovanej listom zo dňa 16.10.2012. Z listiny označenej ako Výzva k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 16.10.2012 adresovanej žalobcom žalovanej vyplýva, že žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 16.10.2012 a požiadal žalovanú o uhradenie dlžnej čiastky vo výške 3.202,18 eur, najneskôr do 31.10.2012. Žalobca predložil na pojednávaní fotokópiu listiny označenej ako Dohoda o uznaní záväzku, uzatvorenej dňa 3.5.2013 medzi žalobcom a žalovanou, v zmysle ktorej žalovaná uznáva čo do právneho dôvodu a čo do výšky záväzkov voči žalobcovi, ktorý vznikol na základe zmluvy uzatvorenej s pôvodným veriteľom SLSP, a.s., č. zmluvy 274778514 zo dňa 14.7.2008, pričom dlžná suma pozostáva z istiny vo výške 2.381,53 eur, ostatného príslušenstva vo výške 44,85 eur, nákladov na inkasné konanie vo výške 150,- eur a z úroku z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 2.381,53 eur za dobu od 27.9.2012 do zaplatenia. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere /ďalej len "zákon č. 258/2001 Z.z."/ a § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 1, § 524 ods. 1, § 526 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 102/2014 Z.z. účinného od 1.4.2015 a podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok. Podľa súdu z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že dňa 14.7.2008 bola medzi SLSP, a.s. ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom uzatvorená zmluva o splátkovom úvere podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Skutočnosť, že zmluva bola uzatvorená podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka nevyklučuje fakt, že predmetná zmluva je zároveň spotrebiteľskou zmluvou podľa zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že obdobné zmluvy veriteľ uzatváral s dlžníkmi vo viacerých prípadoch, a z textu predmetnej zmluvy a všeobecných obchodných podmienok SLSP, a.s., ktoré boli vopred pripravené týmto veriteľom, nepochybne vyplýva, že spotrebiteľ, teda žalovaná obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvnila. Je zrejmé, že žalovaná pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, no SLSP, a.s. vystupuje v predmetnom zmluvnom vzťahu v postavení dodávateľa, pretože z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, bankového povolenia. Napriek tomu, že zmluva o úvere je absolútnym obchodom podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, je potrebné na ňu aplikovať osobitnú úpravu obsiahnutú v zákone č. 250/2007 Z.z., v ustanoveniach § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ktorá má prednosť. Predmetná zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ktorá bola uzatvorená medzi SLSP, a.s. a žalovanou ako spotrebiteľom, čo vyplýva aj z označenia žalovanej ako zmluvnej strany v texte zmluvy. Zmluva je uzatvorená v zákonom stanovenej písomnej forme. Ide o zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi úver, teda dočasne poskytnúť peňažné prostriedky na základe zmluvy o úvere a spotrebiteľ sa zaväzuje tieto vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené s úverom. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 50.000,- Sk, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať veriteľovi s dohodnutým úrokom v pravidelných mesačných splátkach podľa podmienok v zmluve. Žalobca uplatnil proti žalovanej neuhradený zostatok tohto úveru. Pred vyhodnotením oprávnenosti uplatneného práva sa súd musel zaoberať tým, či žalobca je aktívne vecne legitimovaný domáhať sa zaplatenia peňažnej pohľadávky proti žalovanému na základe predmetnej zmluvy o úvere. Bolo preukázané, že medzi SLSP, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom bola dňa 27.09.2012 uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok, z prílohy ktorej vyplýva, že predmetom postúpenia mala byť aj pohľadávka voči žalovanej v celkovej výške 3.041,33 eur na základe zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 14.7.2008. Ustanovenie § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka priznáva veriteľovi právo postúpiť svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka písomnou zmluvou inému subjektu. Postúpením pohľadávky dochádza k zmene v osobe veriteľa, novým veriteľom sa stane postupník, ktorý

nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou spojenými. Stanovená obligatórna písomná forma zmluvy o postúpení pohľadávok bola v danom prípade splnená. Keďže pôvodný veriteľ SLSP, a.s. je bankou, zákonodarcom sú v osobitnom zákone stanovené ďalšie podmienky, ktoré musia byť splnené, aby mohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky na inú osobu. V zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách môže banka postúpiť pohľadávku voči klientovi aj bez súhlasu klienta, a aj osobe, ktorá nemusí byť bankou vtedy, ak je pohľadávka splatná, predtým banka písomne vyzve klienta na úhradu omeškaných splátok pohľadávky a klient, teda dlžník je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Tieto predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Vzhľadom na text daného ustanovenia je zrejmé, že zákonodarcu v ňom stanovil predpoklady, ktoré musia byť splnené pre to, aby bola pohľadávka spôsobilá na postúpenie zo strany banky na tretiu osobu. V prípade, že tieto podmienky splnené nie sú, nemôže dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky. Toto ustanovenie musí byť dodržané v každom prípade bez ohľadu na to, či dlžník s postúpením pohľadávky nesúhlasí, ako aj vtedy, keď banka do obchodných podmienok vložila ustanovenie o súhlase dlžníka s postúpením pohľadávky banky na tretiu osobu. Predmetné ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách má nepochybne povahu kogentného ustanovenia, od ktorého sa nie je možné v zmluve odchyliť, keďže je v ňom vymedzený postup, ktorý musí byť dodržaný na to, aby banka bola oprávnená postúpiť pohľadávku z úveru tretej osobe a ktoré dáva možnosť klientovi po písomnej výzve banky vyrovnať omeškané splátky úveru a predísť tak postúpeniu pohľadávky na tretiu osobu. Preto akákoľvek odchýlna úprava podmienok postúpenia pohľadávky banky v zmluve o úvere, napríklad vo VOP, ktoré vopred pripravila banka a žalovaný ich musel prijať, keď chcel, aby mu bol úver poskytnutý, ktorou odchýlnou úpravou by sa na ujmu práv spotrebiteľa eliminovali zákonné limity umožňujúce banke postúpiť pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, nemôže byť platná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca, ktorému SLSP, a.s. pri uzavretí zmluvy o postúpení pohľadávok odovzdala všetku zmluvnú dokumentáciu ohľadom predmetného úveru, predložil súdu výzvu SLSP, a.s. dňa 27.5.2009, v ktorej banka vyzýva žalovanú, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy uhradila banke omeškané splátky predmetného úveru vo výške 158,28 eur, avšak žalobca nepreukázal, že túto výzvu banka naozaj žalovanej doručila, resp. ju aspoň žalovanej odoslala. Podľa názoru súdu skutočnosť, že banka vo výzve uviedla ako dátum podania 27.05.2009 nepreukazuje, že skutočne výzvu žalovanej odoslala. Žalobca nepreukázal ani to, že banka túto výzvu zaslala žalovanej poštou obyčajnou zásielkou. Faktom ostáva, že žalobca nepredložil na výzvu súdu doklad o odoslaní, prípadne doručení predmetnej výzvy na splnenie dluhu dlžníkovi. Bolo v záujme veriteľa, aby kvalifikovaný výzvu zasielal dlžníkovi takým spôsobom, aby to bolo preukázateľné, a aby doklad o odoslaní (poštový podací lístok), resp. doručení výzvy (doručenku) dlžníkovi uschovával pre prípad jeho potreby v budúcnosti. Súdna prax sa už odklonila od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 210/01, na ktoré poukazoval žalobca, a podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu vecnú legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd z takého oznámenia vychádza bez toho, aby ako predbežnú otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Odklon od uvedeného rozhodnutia vyplýva napríklad z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obo 49/2008 zo dňa 14.5.2008 ako aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 76/2007 zo dňa 28.1.2009, podľa ktorého v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo, a z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodiť, že dlžník by nemohol namietat' a súd skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca, a nemožno vyvodit' ani to, že dlžník by mohol namietat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky len vtedy, ak by postupca postúpenie pohľadávky dlžníkovi neoznámil, ale postupník by postúpenie pohľadávky dlžníkovi preukázal; na takéto rozlišovanie v postavení dlžníka nemožno nájsť oporu v ustanovení § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka. K správnosti týchto záverov obsiahnutých v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 76/2007 zo dňa 28.1.2009 sa priklonil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. IV. ÚS 337/2012-19 zo dňa 3.7.2012. Keďže žalobca svojím podaním zo dňa 11.08.2014 zobrať svoju žalobu späť v časti 0,24 eur (bez uvedenia dôvodu), súd výrokom I. konanie v tejto časti zastavil. Z dôvodu, že žalobca v konaní nepreukázal, že pôvodný veriteľ pred postúpením pohľadávky na žalobcu písomne vyzval žalovanú na splnenie peňažného záväzku titulom poskytnutého úveru (a žalovaná túto skutočnosť nepotvrdila), nepredložil doklad o odoslaní alebo doručení výzvy žalovanej, teda žalobca nepreukázal, že pohľadávka bola spôsobilá na postúpenie, zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 27.9.2012 je v časti postúpenia pohľadávky voči žalovanej absolútno neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie zákonnej podmienky

uvedenej v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Pretože súd vyhodnotil zmluvu o postúpení pohľadávok medzi SLSP, a.s. a žalobcom ohľadom postúpenia pohľadávky voči žalovanej za neplatnú, žalobca sa nestal veriteľom predmetnej pohľadávky, a preto za neplatnú súd považoval aj žalobcom predloženú Dohodu o uznaní záväzku zo dňa 03.05.2013, keďže v čase podpisu tejto dohody žalovaná nemala voči žalobcovi uvedený záväzok. Z uvedených dôvodov, pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, súd žalobu proti žalovanej výrokom II. zamietol. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil podľa § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok / ďalej len CSP/ s tým, že žalovaná bola v konaní v plnom rozsahu úspešná a preto jej vznikol proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Keďže zo spisu žalovanej vznik trov konania nevyplýva, súd výrokom III. žalovanej náhradu trov konania nepriznal. O nároku na náhradu trov konania Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS, ktoré vystupovalo na strane žalovanej ako vedľajší účastník v období od 01.10.2013 do 30.06.2016 rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP výrokom IV. tak, že mu náhradu trov konania priznal v rozsahu 100 %, z dôvodu, že strana žalovanej mala v tomto konaní plný úspech. Súd poukázal na to, že v priebehu súdneho konania došlo k zmene právnej úpravy sporového konania, keď dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), ktorý okrem iného zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (O.s.p.). V prechodných ustanoveniach (§ 470 ods. 1, ods. 2) CSP stanovil, že ak neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, avšak s tým, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. V zmysle tohto ustanovenia súd považoval právne účinky úkonov vedľajšieho účastníka, ktorý vystupoval na strane žalovanej za zachované, a preto rozhodol o jeho nároku na náhradu trov konania tak, ako je uvedené vo výroku IV. tohto rozhodnutia.

2. Proti tomuto rozsudku, do výroku II. o zamietnutí zvyšku svojej žaloby, podal včas odvolanie žalobca. Poukázal na to, že v spore opakovane tvrdil, že žalovaná bola zo strany jeho právneho predchodcu vyzvaná na úhradu omeškaných splátok a zároveň bola v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Vyzvaná bola okrem iného aj výzvou zo dňa 27.05.2009. Tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou rozporované a preto ich bolo potrebné v zmysle § 151 ods. 1 CSP považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, ktoré nie je potrebné preukazovať ďalšími dôkazmi. Týmto bolo preukázané, že pri postúpení pohľadávky voči žalovanej nedošlo k porušeniu § 92 ods. 8 zákona o bankách a súd prvej inštancie mal z toho pri rozhodnutí vychádzať. Ďalej žalobca poukázal na to, že v spore predložil relevantné oznámenie právneho predchodcu o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladá jeho aktívnu legitímáciu a konajúci súd mal z neho vychádzať. Namietal tiež, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Žalobca ďalej namietal, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. Okrem toho omeškanie žalovaného s plnením jeho dlhu v čase postúpenia pohľadávky trvalo už po dobu 1333 dní a zo znenia ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách podľa žalobcu vyplýva, že v takýchto prípadoch sa výzva banky dlžníkovi pred postúpením pohľadávky nevyžaduje. Poukázal aj na to, že žalovaná dala v zmysle bodu 18.14 všeobecných obchodných podmienok výslovný súhlas, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky. Nakoniec žalobca namietal aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým občianskemu združeniu Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS súd proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v pomere 100 % úspechu vo veci. Poukázal na ustanovenia § 255 ods. 1 v spojení s § 60 CSP, podľa ktorých možno priznať náhradu trov konania len strane sporu a tou je žalobca a žalovaný. Tieto ustanovenia sa použijú podľa § 470 ods. 1 CSP aj na toto konanie, ktoré začalo ešte za účinnosti O.s.p.. Keďže menované občianske združenie nebolo stranou sporu, nemá nárok na náhradu trov konania. Žalobca z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe žalobcu vyhovie alebo aby ho v tejto časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. K odvolaniu žalobcu sa žalovaná ani Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS nevyjadřili.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 370 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k

záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach vo výrokoch II. a IV. je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

5. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktoré viedli k zamietnutiu zvyšku žaloby žalobcu a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

6. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok medzi žalobcom a Slovenskou sporiteľňou, a.s. /27.09.2012/ (ďalej len "zákon o bankách") ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku, zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku, postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

7. Prvoinštančný súd založil svoje zamietavé rozhodnutie na závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky proti žalovaným z pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s., keď predložená zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná pre rozpor s citovaným ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, keď banka pred postúpením pohľadávky voči žalovanej na žalobcu žalovanú nevyzvala na úhradu jej dlhu.

8. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu žalobcu ním uplatnené právo resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existenciou tvrdeného práva na strane žalobcu alebo pasívnej /existencia tvrdenej povinnosti/ na strane žalovaného je imanentnou súčasťou súdneho sporu / vid. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009/ a preto nepostačuje, aby súdu žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu preukázal len oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi. Odvolací súd nerozporuje, že podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení. V tomto prípade sa však preukázania platnej zmluvy o postúpení pohľadávky, resp. preukázania splnenie zákonných podmienok, za ktorých splnenia možno pohľadávku banky platne previesť nedožaduje dlžník - žalovaný ale konajúci súd za účelom overenie žalobcom tvrdenej aktívnej vecnej legitímácie. Ak by konajúci súd aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu neoveroval, išlo o zjavný exces v postupe konajúceho súdu, ktorý by nezodpovedal otázku existencie aktívnej vecnej legitímácie, k zodpovedanie ktorej je súd ex offio viazaný, čo by protirečilo obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd /nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.ÚS 266/2014 zo 16. decembra 2014/. V tomto zmysle súd prvej inštancie správne poukázal aj na ostatné rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky.

9. Odvolací súd ďalej v zhode s názorom súdu prvej inštancie uvádza, že žalobca v spore nepreukázal splnenie podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky. Žalobca síce v spore predložil výzvu Slovenskej sporiteľne, a.s. adresovanú žalovanej zo dňa 27.05.2009 na úhradu omeškaných splátok úveru, avšak nijako nepreukázal, že táto výzva banky bola žalovanej doručená, alebo aspoň zaslaná. Samotná výzva banky dlžníkovi nepostačuje pre splnenie podmienok postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a je potrebné, aby táto výzva bola dlžníkovi doručená, alebo aby banka vykonala aspoň pokus o jej doručenie dlžníkovi. Len vtedy, ak bola výzva

dlužníkovi doručená alebo ak sa pri neúspešnom doručovaní aspoň dostala do sféry dispozície dlžníka, možno hovoriť o výzve banky, ktorá spĺňa podmienky § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tomto spore teda žalobca nepreukázal existenciu výzvy banky dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a možno preto súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o postúpení pohľadávky, ktorou mal žalobca pohľadávku proti žalovaným nadobudnúť, je pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách neplatná a žalobca tak nemá aktívnu vecnú legitimáciu v tomto spore.

10. Pokiaľ ide o odvolacie tvrdenie žalobcu, že žalovaná dala v zmysle bodu 18.14 všeobecných obchodných podmienok výslovný súhlas, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, tak ohľadne platnosti tohto zmluvného dojednania sa dostatočne vyjadril v napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie. Odvolací súd sa s ním plne stotožňuje, že takéto ustanovenie zmluvy je nutné hodnotiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a z tohto dôvodu je neplatná /§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka/.

11. Za rovnako bezdôvodnú musí odvolací súd označiť aj odvoláciu námietku žalobcu ohľadne jeho nerozporovaných skutkových tvrdení /že žalovaná bola zo strany jeho právneho predchodcu vyzvaná na úhradu omeškaných splátok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách /, ktoré bolo potrebné v zmysle § 151 ods. 1 CSP považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia a pri rozhodovaní z nich vychádzať. Odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že tvrdenia žalobcu rozporovalo z občianske združenie Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS ešte v čase, kedy malo v spore postavenie vedľajšieho účastníka na strane žalovanej. V písomnom podaní, ktoré bolo súdu prvej inštancie doručené dňa 08.10.2014 namietalo platnosť postúpenia pohľadávky voči žalovanej na žalobcu pre porušenie § 92 ods. 8 zákona o bankách s tým, že žalobca nepreukázal skutočnosti, ktoré vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie bankovej pohľadávky, okrem iného aj výzvu banky adresovanú žalovanej ako dlžníkovi. Podľa odvolacieho súdu je nepochybné, že týmto spôsobom došlo k rozporovaniu skutkových tvrdení žalobcu o platnom postúpení pohľadávky voči žalovanej na jeho osobu a bolo preto povinnosťou žalobcu v spore platnosť postúpenia pohľadávky preukázať. K tomuto však, ako bolo už vyššie uvedené, nedošlo.

12. V tomto spore teda žalobca aj podľa názoru odvolacieho súdu nepreukázal existenciu výzvy banky dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a možno preto súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o postúpení pohľadávky, ktorou mal žalobca pohľadávku proti žalovanej nadobudnúť, je pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách neplatná a žalobca tak nemá aktívnu vecnú legitimáciu v tomto spore.

13. Čo sa týka žalobcom napadnutého výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým občianskemu združeniu Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS súd priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % úspechu vo veci, aj tu odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne.

14. Menované občianske združenie, ktoré v tomto spore vystupovalo do 30.06.2016 v postavení vedľajšieho účastníka na strane žalovanej, dňom 01.07.2016 /zrušením Občianskeho súdneho poriadku a účinnosťou nového procesného kódexu - Civilného sporového poriadku/ stratilo zmenou právnej úpravy svoje procesné postavenie vedľajšieho účastníka v spore. Na druhej strane ale platí, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom 01.07.2016, kedy sa stal účinným Civilný sporový poriadok, zostávajú zachované /§ 470 ods. 2 CSP/. Podľa odvolacieho súdu medzi účinky oprávneného vstupu vedľajšieho účastníka do občianskeho súdneho konania v období do 30.06.2016 môžeme zaradiť aj vznik práva vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania v prípade úspechu účastníka konania, na ktorého strane v spore vedľajší účastník vystupoval. Ak potom nejakej osobe v postavení vedľajšieho účastníka vznikli trovy konania, je potrebné pri meritórnom skončení sporu s ohľadom na jeho výsledok skúmať, či táto osoba nemá právo na ich náhradu, a to bez ohľadu na skutočnosť, že medzičasom už postavenie tejto osoby ako vedľajšieho účastníka v spore zaniklo.

15. Súd prvej inštancie preto správne pri meritórnom rozhodnutí vo veci rozhodol aj o náhrade trov konania menovaného občianskeho združenia, ktoré v spore vystupovalo do 30.06.2016 ako vedľajší účastník na strane žalovanej a do uvedeného dňa mu vznikli trovy konania.

16. Nesprávnosťou rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorá však nemá vplyv na jeho vecnú správnosť, je skutočnosť, že súd prvej inštancie priznal menovanému občianskemu združeniu nárok na náhradu trov konania bez ďalšieho podľa § 255 CSP. Toto zákonné ustanovenie pojednáva o možnosti súdu priznať strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Už z obsahu tohto ustanovenia je zrejmé, že nie je bez ďalšieho pri rozhodovaní o náhrade trov konania iného subjektu sporu, ako strany sporu, vhodné. Odvolací súd sa domnieva, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania osoby, ktorá mala do 30.06.2016 v spore postavenie vedľajšieho účastníka, je potrebné rozhodnúť podľa čl. 4

ods. 1 v spojení s § 255 CSP. V zmysle čl. 4 ods. 1 CSP ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. Keďže CSP nemá výslovné ustanovenie o náhrade trov konania vedľajších účastníkov, je potrebné vychádzať z toho, že podľa ustálenej súdnej praxe úspech, resp. neúspech účastníkov konania bolo možné z hľadiska náhrady trov konania pričítať aj vedľajšiemu účastníkovi vystupujúcemu v spore na ich strane. Ak teda v spore úspešná strana má právo na náhradu trov konania, má toto právo aj vedľajší účastník, ktorý v spore na jej strane vystupoval. Z tohto pohľadu je potom potrebné právo vedľajšieho účastníka, resp. osoby, ktorá mala toto postavenie v spore do 30.06.2016, posúdiť podľa ustanovení CSP upravujúcich právo na náhradu trov konania strany sporu, teda podľa § 255 CSP, ktorý stanovuje, že súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

17. Keďže bola žaloba žalobcu zamietnutá, bola v spore úspešná žalovaná, ktorá tak mala proti žalobcovi právo na náhradu trov konania podľa § 255 CSP /hoci jej ho súd prvej inštancie nepriznal po zistení, že jej žiadne trovy konania nevznikli/ a zároveň má rovnaké právo proti žalobcovi podľa čl. 4 ods. 1 v spojení s § 255 CSP aj občianske združenie Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, ktoré v spore na strane žalovanej vystupovalo do 30.06.2016 ako vedľajší účastník. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o náhrade trov konania tohto občianskeho združenia je tak vecne správne.

18. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. o zamietnutí zvyšku žaloby žalobcu a vo výroku IV. o nároku na náhradu trov konania Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s čl. 4 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej a občianskemu združeniu Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS odvolací súd nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania pretože im žiadne trovy odvolacieho konania preukázane nevznikli.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).